

Ölüm Kapımı Çalınca

– Nuri Baş · 23 Haziran 2023

Bugün mü çalar kapımı
Yarın mı bilmem
Ölüm Meleği?
İçimde bir derin sızı
Dinmek bilmeyen bir keder...
Bana ağlar gökte
Kayan çoban yıldızı.
Suçlamam ki asla
Suçladığınız feleği.
Ağlarken gözümden
Yaş akmasa da olur
Akacak olan
Gider menzilini bulur.

Sisli hayal perdesi
Yırtıldı birden
Üşüştü başıma hayaller
Herbiri sanki demirden.
Ok gibi saplandı
Yaralı gönlüme
Ruhumu kemiriyor
Demir dişli kemirgen.

Ta uzak çok uzaklardan
Hüzün bohçasında geldi
Bir avuç çocukluğum
Bir avuç keder...
Bir avuç gözyaşı...
Bir avuç hiçlik...
Ve de yokluğum.
Zaman durdu zaman
Kapkaranlık beynimde
Mazi, şimdi bir kandil
Soluk soluk yanan.
Ölüm müdür acep

Gelip kapıma dayanan?

Silik , soluk hatıralar
Herbiri yürek tırmalar
Açılmasın bırak
Öyle kalsın o yamalı bohçalar.
Uçarsa eğer bir gün
Sizin diyarlardan garip turnalar
Yükle sırtına da bize taşısın
Unutulmasın o ıslak mısralar.

Şimdi titrek eller
Gezerken kağıt üstünde
İzler bırakır damlayan yaşlar
Geçtiğim her köşe başında.
Bırak yorgun ruhum
Dinlensin meçhullerde
Sonsuz o ebedi sahillerde.
Belki dinlenirim ben
Ölüm kapımı çalınca
Ruhum menziline varınca.

nuri baş